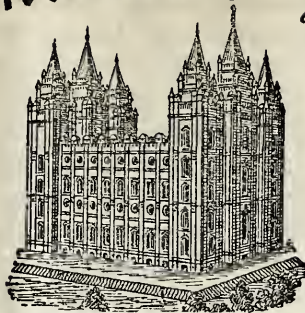

Skandinaviens Stjerne.

Organ for
Dages

SALT LAKE TÆMPTEL.

de Sidste-
Sellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 14.

15 Juli 1903.

52 Aargang.

Theodore Roosevelt,

de Forenede Staters Præsident, taler i Salt Lake City Tabernakel.

Præsident Roosevelt har for nylig aflagt et Besøg i Utah. Dette Besøg har været en stor Begivenhed i denne Stats Historie, og det har været af den største Interesse for alle Utahs Borgere. Præsidenten ankom til Salt Lake City den 29 Maj om Morgenen og modtoges af Folket med store Hædersbevisninger og en lydelig Begejstring.

Præsident Roosevelt er en Type paa en Amerikaner, som udmærker sig ved sin praktiske Synsmaade, sin Mandighed, sin gode og sunde Dømmekraft og en fintfølende Humanitet, hvad ikke alene hans Betragtninger over de barnløse Ægteskaber andet Steds i Bladet i høj Grad vidne om, men tillige den Hjertelighed, hvormed han modtog de amerikanske Jøders Deputation, og hans Beslutning om eventuelt at ville overlevere deres medbragte Memorandum til den russiske Regjering i Anledning af de gruopvækkende Jødeforsølgelser i Kischineff. Han er Manden, til hvem Amerikas Borgere begejstret se op som Republikens Præsident, men han er tillige Manden, hvis Karakter og Liv er et Exempel for dem.

Det er derfor rimeligt, at Statens Borgere have følt sig behageligt berørte over hans Besøg og beredt ham, Chefen over den største Nation, store Ovationer. Et pragtfuldt Optog af 12,000 Skolebørn var maaste den mest hjærkomne Hyldest, der kunde bringes ham. Da Stadens Borgmester i en kort Tale fra Raadhuset havde præsenteret Børnene for ham, henvendte Præsidenten følgende Ord til dem: „Børn! Jeg er særdeles glad ved at se jer. Jeg har Tro til Arbejdet, og jeg har Tro til

Legen. Tag fat paa Legen, naar I have Tid dertil. Og naar I arbejde, brug da ikke Tiden til at lege. Det er et godt Raad til ældre Folk, men det gjælder ligesaa meget for eder, Børn. Jeg er glad ved at mødes med jer. Farvel — og en lykkelig Fremtid!" En ustandselig Jubel fra de tusinde Barnestruber hilste disse Ord.

Senere, da den lange Procession var marcheret forbi ham, førte han til Tabernaklet, som var fyldt til Trængsel. Ved Præsidentens Ankomst rejste alle de Tilstedeværende sig og hilste ham begejstret. Præsident Roosevelt smilede fornøjet og viklede under stærkt Bisald hjertelige Haandtryk med Kirkens Autoriteter, Præsident Joseph F. Smith, John R. Winder og Anthon H. Lund. Efter en glimrende Velkomsthilsen af Utahs Guvernør, Heber M. Wells, holdt Præsident Roosevelt ifølge Deseret News følgende bethdningsfulde Tale, der indeholdt megen Ros til Statens Pionerer og var en Opmuntring til dem, der ønskede at grundlægge eget Hjem:

„Hr. Guvernør, Hr. Borgmester, Senatorer og eder, mine amerikanske Medborgerer! Det er mig i Sandhed en Glæde at hilse paa eder i Dag her i denne skønne By, her i denne vidunderlige Stat. Jeg ser hen til Vesten med de bedste Forhaabninger — jeg vilde ikke være en Amerikaner, hvis jeg ikke gjorde det. Lad mig strax sige, at det, som har gjort det stærkeste Indtryk paa mig ved at rejse tvers over Kontinentet fra Atlanten til Pacific og nu omtrent halvvejs tilbage igjen — det er Folkets Enighed i det væsentlige, thi hvor som helst jeg har rejst og talt, ere Mænd og Kvinder i Besiddelse af denne Egenkab og anstrenge sig for at forme deres Liv i Overensstemmelse med de samme Idealer, ligesom de ogsaa gaa frem paa samme praktiske Maade i Opnaaelsen af disse Idealer. Jeg føler mig stolt og glad over den Anledning, jeg har til at tale til eder her i Utah, da man hos eder kan høste en Lære, som det efter min Mening altid er godt for vort Folk at holde i frisk Minde. Selv om de naturlige Hjælpemidler kunne bidrage en Del og Lovene ligeledes, saa kan man af eder lære, at der til Forfremmelsen af Almenvellet og Civilisationen absolut kræves en personlig Karakter hos den enkelte Mand og Kvinde.

Pionerernes Arbejde.

Denne Stats Pionerer og de, som kom efter dem, bosatte sig ikke i dette Land, fordi det saa' ud til at være et udvalgt Land, der efter saa Anstrengelser vilde afgive sin Grøde; nej, de fandt Landet som en Ørken, og de bragte bogstaveligt — ikke billedligt — men bogstaveligt Ørkenen til at blomstre som en Rose. (Stærkt Bisald.)

Det bærende Element i Utahs Opbyggelse har været Menneskenes Arbejde — et Arbejde af Utahs Borgere. Dette er en Kjendsgjerning. Og I udførte Arbejdet, fordi eders Folk toge Landet i Besiddelse i den Hensigt at efterlade det til deres Børn og Børnebørn. I kom ikke her for efter kortere eller længere Tids Forløb at gaa til et hvilket som helst andet Sted; men I kom, som Guvernøren har fremstillet det, som Hjemmets Grundlæggere, for at opbygge Hjem til eder selv og dem,

som skulde komme efter eder. Og det er den eneste Maade, paa hvilken en Stat kan opbygges, og paa hvilken en Nation kan bringes fremad.

Jeg kan ikke her i det store Vesten lægge tilstrækkeligt Eftertryk paa, at der kommer ikke noget virkelig Godt til det borgerlige Samfund fra den Mand, som tager, hvad Landet byder, og saa rejser sin Vej. I have opbygget dette Samfund, fordi I kom her med det bestemte Forsæt, at I vilde danne et blivende Hjem og ikke efterlade eders Børn en forarmet, men en god Arvelod. Og jeg spørger, om hele Vestens Folk, om hele vort Folk fra det ene Ocean til det andet, men særlig Folket i de tørre og halvtørre Regioner, Folket paa Sletterne og Folket i Bjergene, jeg spørger, om de ved at tage Vare paa Landets fysiske Hjælpekilder have haft den samme Opgave og handlet i den samme Aand, som har gjort Utah til, hvad det er i Dag. (Bifald.)

Metalrigdommen.

I have udfoldet eders Metalrigdomme paa en vidunderlig, helt igennem sund og normal Maade. Jeg kender ikke nogen anden By, som uden at have specielle Betingelser for en hurtig Udvikling har udviklet sig saa jævnt og livligt som Salt Lake City. I Løbet af de sidste ti Aar har Folkemængden fordoblet sig, Rigdommen er firedoblet, og Arbejdet bliver betalt med ligesaa høje Priser som noget andet Sted. Uagtet den ikke er en udpræget Minestat, har den dog i det sidste Aar frembragt for 30 Mill. Doll. urensset Metal, og den har samtidig vist sin Intelligens paa Handelens Omraade, idet den betalte 5 Mill. Doll. i Dividende og gjorde Balancen frugtbringende i Kapital og Arbejde. Bestræbelserne for at kunne fremvise en stor Dividende ere ikke altid heldige for Fremtiden. Men I have her vist en storartet Evne til at dyrke Jorden paa den Maade, at I have gjort baade Overrislings-systemet i Algerbruget og Uvlsbruget i alle dets Former til et mægtigt Foretagende. En Mine maa tilsidst udtømmes, naar dens Indhold efterhaanden tages bort. Det kan tage kortere eller længere Tid, men i ethvert Tilfælde betyder „at minere“ en Mines Udtømmelse.

Algerbruget.

Men det er netop nøjagtig, hvad Algerbruget ikke betyder og ikke maa betyde. Jeg har her med mig Sekretær Wilson, en Mand, som forstaar sig paa Algerbruget; jeg kender paa dette Omraade ikke nogen Mand med bedre Dømmekraft end han. Det er saa langt fra, at Algerbruget vil udtømme Landet, og det er altid Tegn paa et Algerbrugs fordærvelige System, naar Landet betaler sig slet ved det. Vige det modsatte skulde være Tilfældet; naar Landmanden har opdyrket sin Jord efter et helt Livs Arbejde, skulde han være i Stand til at overlevere den til sine Børn som en langt bedre Jord, end da han overtog den. I disse Regioner maa det særlig paahvile os at fremhæve Spørgsmaalet om den naturlige Græsning, Skovene og Benyttelsen af Vandet, Altsammen betragtet fra den vidtskuende Statsmands og Borgers Standpunkt, som ønsker at bevare og ikke at udtømme Landets Hjælpekilder, som ønsker, at disse Hjælpekilder ikke skulle komme i Hænderne paa nogle saa Rige og mindst af Alt paa nogle saa Spekulanter, men fordeles blandt Beboerne, af hvilke hver især har i Sinde at gjøre Landet til sit Hjem.

Det tørre Vesten.

Hele denne tørre og halvtørre Region har Naturen gjort til Nationens store Forraadskammer. Om der nu er nogen blandt Folket, som jeg skatter højere end andre, veed jeg ikke, men jeg føler mig altid mest tiltalt af dem, som besatte sig med Kvægopdrætning paa de store Sletter. Jeg var selv en Gang Kreaturejer.

Landspørgsmaal.

Det er tillige et af de foreliggende Spørgsmaal, hvorledes dette Landomraade kan blive i Stand til at frembringe det største Antal og den bedste Kvalitet af Heste, Kvæg og Faar, ikke alene dette Aar eller næste, men for denne og den næste Generation. Det gamle System med at lade Engene græsse saa tæt af, at det skadede den hele Græsagrøde, var et alvorligt Tab for Bestens Udvikling og vort Folk. Landet maa behandles som en stor indskudt Kapital, og vi skulle ikke forøde eller ensidigt ødelægge denne Kapital. Det er noget, vi som en Nation af Nybyggere ikke have Raad til at indlade os paa. Vise Mænd og en viis Nation have ikke Raad dertil, men maa bevare en saadan Kapital uformindsket og bestræbe sig for at forøge den. Og Græsgangene ville herefter mere og mere blive benyttede i Forbindelse med de smaa Overrislingsarealer, som de indbefatte, saa at Kvægopdrætningen, som er afhængig deraf, kan antage en mere fast og blivende Karakter. Selv om det er raadeligt for nærværende Tid, vil det dog være umuligt stadig at flytte Avl og Besætning som en samlet Masse tvers gennem Landet fra Sommer til Winter-Kvarteret. Paa den lange Vej vil det kun være muligt at flytte Avl og Besætning hen til den Del af Græsgangene, hvor Kvægopdrættene have deres midlertidige Hjemsted. Og vort Maal maa være stadig at hjælpe til at opholde Nybyggeren, den Mand, som lever ude i Landet, hvis Liv er knyttet til Landets Opdyrkning, og hvis Børn ere opdragne til at skulle eje det efter ham. Avlsbrugere ville herefter mere og mere indse Nødvendigheden af at sørge for den grønne Sommergræsning indenfor Grændsen af deres egne Græsgange. Thi Overrislingen er vel nær ved at være ligesaa vigtig for dem, som give sig af med Avlsbrug og Kreaturhold, som for Landmanden i det Hele taget.

Bjergskovene.

Og paa samme Maade maa vore Bjergskove bevares fra den Fortræd, som Kvægets Afgræsning forarsager. Lad kun Kvæget græsse, men lad det ikke græsse saa meget, at det volder Skade; lad ikke vore Bjergskove blive ødelagte af Mænd, som lade deres Kvæg afgræsse dem paa nogle faa Aar og saa gaa andet Steds hen og efterlade dem, som stadig forblive paa Stedet, usle Levninger. (Stærkt Bifald.)

Faar og Kvæg.

Jeg tror, at den Bevægelse, som allerede er begyndt til Fordel for Avlsbrugere, hvem jeg selv har tilhørt, hvis Forretning jeg kjender, og med hvem jeg føler den varmeste Sympathi, at den ved Hjælp af den stigende Oplysning vil blive Avlsbrugere og Faare- og Kreaturejerne til stor Beskyttelse og være dem til den største Nytte ved Varetagelsen af vore Skove. Det er og maa være Regjeringens bestemte Politik at virke til Fremme af alle de Goder, som tilkomme dens Borgere, hvad

enten de ere Aulsbrugere, Tømmermænd, Overrislere eller noget andet; derfor er det mit alvorlige Ønske paa enhver Maade at tilvejebringe det hjerteligste Samarbejde med de Mænd, som ere beskæftigede med de virksomme Forretninger i Aulsdriften, Jordbrugets Overrisling, Tømmer o. s. v., og det er mit Ønske at tilvejebringe den inderligste og fortroligste Forbindelse og det oprigtigste Samarbejde mellem dem og Regjeringen i Washington gennem Landbrugets Departement.

Afgræsning.

Naturligvis behøver jeg ikke at sige til en Forsamling af intelligente Folk, at intet er saa farligt for Aulsforetagender som vedblivende Afgræsning. Vi skulle ogsaa og ikke langt herfra prøve at løse Opgaven om den bedste Fremgangsmaade ved Benyttelsen af offentligt Land. Det er endnu ikke ret gaaet op for vort Folk, hvilken Fremgangsmaade der er den bedste. I nogle Tilfælde vil man føle sig mest tiltalt af en Ordning, der med passende Indskrænkninger skal forebygge en unødvendig og ødelæggende Afgræsning, medens det offentlige Land holdes aabent for Opførelsen af nye Hjem ved en saadan Stats-Klogskab, som vil tage Sigte paa de største Fordele for Hjemmet, Vandet og Aulsbruget. Og det samme gjør sig gjældende i Behandlingen af vore Skove. Enhver Industri er i mere eller mindre Grad afhængig af vore Skoves Bevarelse. Selv om Borgeren dør, saa dør hverken Regjeringen eller Nationen, og vi ere forpligtede til at være saa forudseende ved Brugen af vore Skove og Landstrækninger, at de kunne bevares for dem, som komme efter os.

Opbyggelsen af Hjem.

Den første og største Hensigt med vore Skove er naturligvis Oprettelsen af Hjem i Faveur af Nybyggeren, og dette er det vigtigste Formaal for de Forenede Staters indre Politik. Vi ønske at sørge for, at Nybyggeren i Nutid og Fremtid stadig kan blive forsynet med Tømmer, Græs og fremfor Alt med Vand. Dette er Hensigten med vore Skove, og derfor paakalder jeg eders oprigtige Medvirkning til deres Bevarelse. Det gjælder om at forstaa, at hvor meget end en Politik i og for sig kan være viis og forstandig, saa kan den dog kun komme til at virke, som den skal, naar Folket selv bringer den i Udførelse. Lovbestemmelser om Bevarelsen af vore Skove saavel som andre Lovbestemmelser saa kun den Rækkevidde, som Statens Borgere selv fuldtud give dem. Og deri ligger det væsentlige; ikke i Washington, men hos eder selv skulle I paaise, at der opholdes en saadan Politik, der virkelig er til Fordel for Nybyggerne og den sikre og stadige Opbyggelse af vor Stat som et Hele.

Overrislingsproblemet.

Det største Spørgsmaal, vort Folk som et Hele har Interesse af at varetage, og som angaar Landets indre Udvikling, er Overrislingen. Der har ikke i de senere Aar været forelagt Forbundsregjeringen nogen vigtigere Lov end den, der sidste Aar forlangte, at den nationale Regjering skulde interessere sig for Overrislingssystemet i Landbruget og yde det al mulig Hjælp og Understøttelse. Og her i Utah havde Regjeringen tildels siddet ved „Gamaliels Fødder“; thi hvad I havde gjort og lært

var af uberegnelig Værdi for dem, som bleve engagerede i Lømmervært og Nybygning gennem den nationale Overrislingslov. Overrislingen blev først i denne Stat praktiseret efter en stor Maalestok. Nødvendigheden ledte Pionererne til at udvikle dette System til en saadan Grad, som man kan sige var absolut ukjendt før paa dette Kontinent; og i ingen Henseende lagde de tidlige Pionerer deres Visdom mere klart og tydeligt for Dagen end i deres stræbsomme Omhu for at oprette smaa Landejendomme, som omhyggelig opdyrkedes af deres Gjere til deres egen og Efterkommeres Fordel. Derfor se vi, at der her gjennemsnitlig forlanges mindre Land til en Families Underhold end noget andet Sted i de Forenede Stater (Vifald), fordi vi alle vide, at naar Overrislingen en Gang bliver almindelig anvendt, vil Regnen kun være et tarveligt Erstatningsmiddel for den.

Snfte om Utahs Hjælp.

Forbundsregjeringen maa samvirke med Utah og Utahs Folk om den fremtidige Udvidelse af overrislede Arealer. Mange af de smaa Opgaver om Vandforsyning, som allerede ere blevne løste og saa godt løste, at nogle af de vigtigste Bestemmelser, f. Ex. Overrislingsarbejdernes Kontrolering af Staten, som de henhøre under, Landets Ejendomsret over Vandet, saa det ikke bliver nogen Operationsbasis for Spekulanter — alt dette støtter sig til Erfaringer fra Utah. Naturligvis maa Kontrollen over de store Strømme, der flyde gennem mere end een Stat, udøves af Forbundsregjeringen. Mange af de store Forehavender, som endelig udvide de Arealer, der egne sig til Overrisling, og derved forøge deres Befolkning og deres Rigdomme, støde paa Bankegheder som Følge af den høje Udvikling, Overrislingsystemet allerede har naaet i denne Stat. Nødvendigvis maa Regjeringens Embedsmænd i Varetagelsen af disse Spørgsmaal gaa frem med stor Varsomhed, saa at de ikke overfor Nogen forstyrre en Gang fastsatte Rettigheder. Men dette Ansvar ville de være sig bevidst og udføre Arbejdet saa godt og hurtigt, som det lader sig gjøre. Folk ere nu villigere til at se, at disse Projekter med de nye Forbedringer indføres i tørre Regioner, men de ere forsigtige, og Alle, som virkelig have bestjæftiget sig med Overrislingsarbejder, ville forstaa, at ingen Mand er mere ømtfølsende end den praktiske Overrisler med Hensyn til Forandring i Fremgangsmaaden vedrørende Vandets Fordeling. Han ønsker at se sig vel for, før han indlader sig paa noget Bovestykke. Erfaringen har lært ham, hvilke Tab vel mente Forandringer kunne bringe, naar de gjøres uden Overlæg; og I ville finde, at det gaar igjen i hele Livet. Jeg ser stadig med Tvivl paa Hjertets Haardhed, men jeg ser med Mistillid paa den svage Forstand; det samme Tab er ikke større for den ene end for den anden, og dette gjælder ikke alene Overrislingen, men ligesaa meget de forskellige filantropiske Former.

Svad Regjeringen kan gjøre.

Regjeringen kan gjøre en god Del og vil gjøre en god Del. Men eders Erfaring her i Utah har vist, at der til Opnaaelsen af de største Resultater hører ubøieligt Mod, Selvfornægtelse, Redebonhed — den staalfatte individuelle Overbevisning, som gav sig tilkjende hos denne

Stats Pionerer i deres Lidelser og Bedrifter. De vare Menneſter, ſom ſøgte og fandt deres Livs Hjem paa det Sted, ſom en Gang var en Ørken, og de have Krav paa, at der udvindes de retmæssige Frugter af deres Møje og Bøvær.

Vandbeholdere. — Utahs Udvikling.

En af de Handlinger, ſom Regjeringen maa udføre her i Utah, er Opførelſen af Vandbeholdere; den maa paatage ſig de Arbejder, der ere for ſtore for den private Kapital, og hvor ſtort end det paalagte Arbejde vil være, og hvor ſtor end dets Nytte vil blive, ſaa maa Regjeringen gjøre endnu mere. Foruden Opbevaringen af Vandet maa der være en Beſkyttelſe af Vandbeholderne og Skovene, og det er vort Ønſke, at J vilde underſtøtte de Forenede Staters Regjering heri. Jeg taler i et Samfund, ſom har opnaaet en vidunderlig Udvikling, førſt og fremmeſt paa Grund af den tillidsfulde Mand hos dem, ſom opbyggede det. Jeg taler i en Bygning (Tabernaklet), ſom blev opført paa en Tid, da der ikke fandtes Mage til den i 1000 Miles Afſtand. Jeg taler i en By, ſom var i Stand til at opføre et første Klaſſes Theater, da hele Beſten paa denne Side af Omaha (en By i Nebraska) var beboet af Indianere og en tør Ørken. Jeg taler i et Samfund, hvis Folk ikke kom til rige og frugtbare Dalſtrøg i en regnfuld Egn, men til Slette- og Bjergegne, til et tørt Land, ſom Regnen ſjældent gjæſtede, og ſom paa det daværende Tidspunkt ſaa' ud til at være det Land, der mindſt af alt egnede ſig til Bebyggelſe. Deſuagtet har Folket bygget diſſe ſtore Byer, og paa min Rejſe gjennem Landet har jeg betragtet de ſmukke Marker, Landejendomme og Frugthaver. Jeg behøver derfor neppe at lære eder Selvfortrøſtning, Selvtillid, Selvherredømme og Selvbeherſtelſe, Egenſkaber, ſom enhver amerikaniſk Borger ſkulde ſøge at tilegne ſig.

De stærke Egenſkaber.

Loven kan gjøre meget, og de naturlige Fordele kunne gjøre meget, men det meſte maa udrettes ved den perſonlige Ihærdighed hos Mand og Kvinde. (Bifald.) Intet kan ſættes ved Siden af Fliden — Summen af de stærke Egenſkaber hos den enkelte Perſon, til hvilke der ſigtes, naar vi tale om en beſteemt Mand eller Kvinde og ſige, at han eller hun har en ſaſt og nobel Karakter. Karakteren er det, der vurderes højeſt.

De gamle Soldater.

Jeg er bleven budt velkommen i Dag af den ſtore Armees Soldater, af de Mænd, ſom vare mine egne Kammerater i den ſpaniſk-amerikaniſke Krig, og de Mænd, ſom toge Del i Indianer-Krigene. Den Beredvillighed, hvormed Utah ſendte ſine Sønner til Hæren, da Nationen kaldte til Vaaben, er kun et Beviſ paa eders Magt til at forene Livets praktiſke Sider med Fædrelandskjærlighed og ophøjede Idealer. Ingen Mand er ſkicket til noget, derſom han ikke tragter efter begge Egenſkaber. Jeg ønſker, at hans Dine maa være aabnede for diſſe Idealer, medens han veed, hvad Grund han har under ſine Fødder. Men naturligviſ, derſom han ikke veed det, derſom han gjennemſnitlig taget ikke fortjener til ſit eget Livs Ophold, ikke bidrager til Landets Udvikling, ikke viſer, at han er en god Forretningsmand og forſtaar at udføre det Arbejde, han nu en Gang er ſat til at varetage, da gaar Nationen ſin Oploſning i Møde.

15 Juli 1903.

Vore Vældstets Advisning af Preussen

er nu bleven en Kjendsgjerning. Den 15 Maj bragte vi en kort Notits angaaende den kongelige preussiske Regjerings Overvejelse, „om de mod Mormon-Missionærerne foretagne Udvisninger kunne tages tilbage“. Vi haabede den Gang, at disse kun vilde blive af lokal Natur og kun komme til at vedrøre enkelte Personer. Men det viser sig desværre nu, at de have strakt sig langt videre og ville faa de mest vidtrækkende Følger for den tydske Mission. Lørdag den 6 Juni modtog Præsidenten over den tydske Mission, Hugh J. Cannon, og hans Medarbejdere paa Kontoret i Berlin en formel Note fra Regjeringen om at forlade Preussen i Løbet af tre Uger. Vi have Formodning om, at de samme Forholdsregler tillige ere tagne overfor alle de øvrige Vældstet; og Modfættelse af denne Ordre vil blive straffet med Fængsel paa sex Uger. Præsident Cannon har dog ansøgt om Forlængelse af den givne Frist, da det vil være en fuldstændig Umulighed for ham at faa afgjort alle Missionens stedlige Affærer og flytte Bøger og Skrifter til en anden Plads paa saa kort Tid. Preussen, Storhertugdømmet Mecklenburg, Sagen, Hessen og Württemberg ere de eneste tydske Stater, der have indtaget denne Holdning.

Det maa siges om Præsident Cannon, at han har gjort Alt, hvad der stod i hans Magt, for at afværge denne Udvisningsordre. Han indsendte Ansøgninger til Regjeringen; han bad Berlins Autoriteter undersøge vore Lærdomme; han har endog overrakt Kejseren og Keiserinden to smagsfuldt indbundne Exemplarer af den tydske Udgave af „Mormons Bog“ for at interessere dem for Sagen. Alt synes imidlertid at være forgæves, og Missionskontoret med dets Tilbehør bliver derfor nu flyttet til Zürich i Schweiz, hvor det var før 1898.

Det lokale Præstedømme vil i Fremtiden varetage de organiserede Ørene og bygge videre paa den lagte Grundvold, saa godt det formaar; og saavidt det lader sig gjøre, vil det lejlighedsvis blive besøgt af Missionærerne fra Hovedkvarteret i Zürich. Talt findes der noget over 2000 Medlemmer af Kirken i den tydske Mission.

Det er med Beklagelse over disse Stater, at vi betragte de ibersatte Udvisninger. Vore Vældstet have opført sig i Overensstemmelse med Evangeliet's Aand; de have ikke brudt nogen af Landets Love og ikke prædiket noget, der var i Strid med Landets eller Nationens Velværd. Regjeringer have naturligtvis deres frie Villie til at forkaste Evangeliet's Budskab og forhindre Landets Indvaanere fra at lytte til det, men de maa da selv overtage Ansvaret for Følgerne. Vore Missionærer ville ryste Støvet af deres Fødder og holde deres Klæder rene for Nationen, naar Herren vil tale til dem ved en anden Røst. Der

er en stor Arbejdsmark i Verden for vore Vældster; hvis de kastes ud det ene Sted, kunne de gaa til et andet; thi Evangeliet skal prædiktes til et Vidnesbyrd for den ganste Verden, før Enden kommer.

*

*

*

I Tilslutning til ovenstaaende anføre vi her et Brudstykke af et Brev fra det Første Præsidentkab i Salt Lake City til Præsident Lyman i Liverpool: „Vi have været i fuldstændig Overensstemmelse med Dem og Præsident Hugh F. Cannon angaaende Deres Arbejde for at erholde Underretning om, hvilken Ret vore Missionærer have i Tyskland. Det var nok værd vore bedste Bestræbelser at skaffe vore Vældster Frihed til at virke som Missionærer uden at blive udviste, men paa Grund af den Fordom, der eksisterer imod os, ere vore Forventninger i denne Sag blevne skuffede, eftersom den preussiske Regjering allerede har udstedt sin Ordre mod os. Vi have gennem vore Senatorer raadslaaet med den amerikanske Regjering og have endog faaet Præsident Roosevelt interesseret i Sagen; men alle Europas Regjeringer, maaste med Undtagelse af England, paaberaabe sig deres Ret til at udvise alle Udlændinge, som de mene kunne vække Anstød, og i nogle Lande have de endog udstedt Love, der give Domstolene Magt til at udvise vore Vældster uden Sagsanlæg; Regjeringen kan derfor ikke understøtte os uden at gjøre det til en international Affære. Selv om vi kunde tvinge den tyske Regjering til at lade vore Vældster forblive i Landet, vilde de ikke være i Stand til at udrette meget, fordi Autoriteterne vilde lægge dem altfor mange Hindringer i Vejen. Det lokale Præstedømme burde derfor lære selv at overtage de forskjellige Ansvar.“

Indvielsen af Kirkens nye Forsamlingshus i Christiania vil finde Sted paa Utahs Pionerdag d. 24 Juli. Præsidenten over den europæiske Mission, Francis M. Lyman, Præsident C. D. Sjeldsted, en af de første syv Præsidenter over de Halvjerds, tilligemed de præsiderende Vældster over Missionerne i Tyskland, Holland og Schweiz ville komme tilstede. Det forventes ogsaa, at mange Missionærer, som virke i de paagjældende Missioner i Europa, ville overvære Indvielsen.

Ældste Jens Jensen fra Leamington, Utah, ankom til Kjøbenhavn d. 13 Juli. Som vi i „Stjernen“ for d. 15 Juni meddelte, er det hans Henstigt at samle Slægtregistre, til hvilken Mission han er bestiftet af Kirkens Autoriteter.

Ankomst og Beskikkelse. Nedennævnte Vældster ankom til Kjøbenhavn d. 15 Juni og 22 Juni.* De besandt sig alle godt og beskikkedes til at virke i følgende Konferencer:

Albert Hagen fra Mammoth, Utah, i Trondhjem,
 David J. Fredericksen fra Salt Lake City, i Trondhjem,
 Nis C. Christiansen fra Salt Lake City, i Aarhus,
 Herman H. Danielsen fra Lewiston, Utah, i Christiania,
 Svante J. Røven fra Montpelier, Idaho, i Sundsvall,
 Joseph Anderson fra Ammon, Idaho, i Trondhjem,
 Herman F. Thorup fra Salt Lake City, i Christiania.

I samme Selvstab ankom ogsaa Søster Rozilla K. Petersen fra Brigham City, Utah, som beskikkedes til at missionere i Aalborg.

* Andrew L. Larson fra Matthews ville, Arizona, i Malmö,

Peter T. Peterson fra Mink Creek, Idaho, i Bergen.

Djalmar E. Lund fra Salt Lake City, i Aarhus,

Christian Jonnesbeck fra Logan, i Aarhus.

Mouritz C. Petersen fra Mt. Pleasant, Utah, i Bergen.

John Peterson fra Huntsville, Utah, i Göteborg,

Joseph M. Nielson fra Ephraim, Utah, i Göteborg,

George A. Jorgenson fra Ephraim, Utah, i Christiania.

Vi ønske alle Vædsterne og Søster Petersen paa det hjerteligste Velkommen og nedbede Guds Velsignelse over dem i deres forestaaende Arbejde.

Afløsning. Følgende Vædster, som med Iver og Nidkjærhed have virket for Evangeliets Forkyndelse i de skandinaviske Lande, ere hæderligt afløste med Tilladelse at rejse til deres Hjem i Amerika:

Jacob S. Bastian fra Kjøbenhavns Konference,

Oley Anderson fra Malmö Konference,

† Martin P. Thomsen fra Christiania Konference,

David W. Thompson fra Kjøbenhavns Konference paa Grund af sin Hustrus Sygdom.

Foraarskonferencerne i Norge. Konferencepræsident Niels C. Mortensen afgav for Bergens Konference en samlet Rapport over Missionærernes Virksomhed i det sidste halve Aar, der viste, at 5,422 Skrifter og 1,439 Bøger vare omfattede; 4,394 Fremmedes Huse besøgte; 1,131 evangeliske Samtaler og 386 Møder holdte; 21 vare døbte og 2 udelukkede.

Missionærerne i Bergens Konference bleve kaldede til at virke i nedennævnte Grene:

Konferencepræsident og Grensforstander: Niels C. Mortensen.
 Adresse: Kong Oscarsgade 5, Bergen.

Bergen: Amer C. Hansen. Samme Adresse.

Alesund: Niels C. Thompson og Christen Jensen. Adresse: Sagfører Nalls Gaard; Langeberget, Alesund.

Haugesund: Jens C. Westergaard og Axel L. Fikstad. Adresse: Kong Oscarsgade 5, Bergen.

Stavanger: Soren Anderson og Nels P. Jeppesen. Adresse: Bortk Gade 45, Stavanger.

Egersund: Martin Mangelsen og Andrew L. Thorpe. Adresse: Pedersens Hus, Egersund.

Denne Rapport kom for sent til at optages i den samlede Rapport for Norges Konference.

Præsident Roosevelts Tale.

(Fortsat fra Side 215.)

Livets Pligter og Opdragelsen.

Den heltemæssige Higen i hele sit Omfang kan ikke erstatte Evnen til at fortjene sit daglige Brød. Og det vilde være bedst, hvis Enhver først lærte at fortjene til sit eget Livs Ophold. Jeg bryder mig ikke om, at en Mand er forhuppet paa at vise sin fædrelandskjærlige Virksomhed, naar han ikke samtidig drager Omhu for sin Hustru og sine Børn. Det er hans første Pligt, og dersom han ikke gør det, er han en daarlig Borger. Hans første Pligt er at bære sine egne Byrder. Hans første Pligt er at blive i Stand til at underholde sig selv og dem, som han er sat til at beskytte. Hans første Pligt er at blive i Stand til at vise en god Husholdning, Energi og Styrke og med Intelligens og Dydighed virke i den Forretning, som han er knyttet til, og derved fremme sit eget materielle Velvære. Men dersom hans Virksomhed indskrænker sig hertil, bliver han alligevel en ret ubetydelig Person. Een Egenskab er ikke tilstrækkelig til at fremme og udvikle nogen Mand — man kan ligesaa godt tale om, at en Mand's hele legemlige Væsen er sundt og fejlfrit, naar kun Halvdelen er det. Vi forudsætte, at han har — og han maa have — Driftighed, Kraft til at arbejde og Evne til med de materielle Ting som Grundlag at befæste sin Lykke og Fremgang. Nationen maa have det samme Grundlag; Nationen maa hvile paa materiel Velstand; det materielle Velvære maa komme alle Samfundets Borgere til Gode, og paa Toppen af dette Grundlag maa Idealet rejse, Idealet, som lærer os Livets bedste Ting at kjende, Idealet, som lærer os „Opdragelsen“, dette Ord taget i den dybeste og mest vidtrækkende Betydning, som vil faa enhver Mand og Kvinde til at vaage over, at de ikke egennyttigt udføre en Tjeneste, eller at de ikke egennyttigt opfyldte deres Pligter i Hjemmet som Naboer og Statens Borgere. Og endelig maa enhver Mand og Kvinde være i Besiddelse af de ophøjede Karaktertræk, der udmærke en god og højmodig Nation.

Eftlydig Taknemlighed.

Jeg har talt med Borgerkrigen's Mænd af 1861. Det er dem, vi kunne takke for, at en Præsident i Dag taler til denne Forsamling, og at Præsidenten for den amerikanske Republik kan rejse fra den ene Side af denne Nation til den anden og overalt føle sig hjemme blandt sine Landsmænd. De Mænd, som frivilligt drog i Krigen under Nationens Kamp, de vaabenføre Mænd, hvem alle Amerikanere staa i stor Gjæld til, de Mænd, hvem jeg elskede som Officerer og som Landsmænd, hvem jeg har frydet mig ved at arbejde med i Opholdelsen af vort Flags Værd, de Mænd kæmpede og viste os, hvad det vil sige at kunne forene praktiske Anstrengelser med Higen efter et Ideal. Og da Abraham Lincoln i 1861 kaldte til Vaaben, var det den letteste Sag af Verden at ringeagte hans Opfordring. Og de, som gjorde dette og blev hjemme, de havde det jo saa behageligt; de gik jo saa roligt og passede deres

daglige Dont. De oplevede ingen Nat i Vinterens frosne Jord ved Siden af Løbegravene, de deltog ikke i de lange Marchture i den brændende Solhede; de mærkede ikke til Udmattelsen og fik ingen Saar paa Fødderne; de vare langt borte fra Slagmarken og undgik at komme paa Hospitalet med Døden for Dje. Det var Mænd, som gik til Armeen for at bevare Flaget helt og uden Lyder, og Nationen vedblev at være eet i Birkeligheden og bevarede sin Frihed saa vel som sit Navn.

Disse Mænd satte alle Tanker om personligt materiel Velbære til Side; de overhørte alle Raad om deres egen Interesse, og de viste, at da man trængte til deres Hjælp, vare de villige til at ofre sig for det Land, vi have fælles. Et saadant Offer kræves ikke i Dag. Men skulde det nogensinde kræves, har jeg den Tro, at mine Landsmænd ville vise sig rede til at opfylde Kravet. Hvad der for Tiden kræves af os er, at vi vise de samme Egenstaber i Fredens Tid, som disse Mænd viste i Krigens, at vi virke paa en Maade, der praktisk fremmer det materielle Velbære, og dog ikke et Øjeblik tabe af Syne de højere Ting, de højere og ædlere Interesser, som virkelig ere til Hæder og Ære for en Nation og give den Ret til at staa som et Exempel for de kommende Tider. Jeg har Tro til mine Landsmænd her i Utah og til eders Landsmænd overalt i denne store Nation, fordi jeg har Tro til, at I netop forene en fælles praktisk Dømmekraft med en ædelmodig og op-højet Begejstring, som har gjort denne Nation mægtig i hensevnde Dage, og som indenfor det nuværende Aarhundredes Grænsesjæl vil gjøre den større og mægtigere end nogen Nation, paa hvilken Solen endnu har skinnet. (Langvarigt Bisalb.)

Præsident Roosevelt's berømte Betragtninger over de barnløse Ægtefæber.

Ingen af Præsident Roosevelt's Udtalelser er bleven hyppigere citeret end de, der vedrøre barnløse Ægtefæber («Race Suicide»). Og vel ikke een af Hundrede veed, hvorledes han netop kom til at ytre dem, eller kjenner de Omstændigheder, under hvilke de bleve skrevne. De fremkom i et Brev, der senere blev benyttet som Forord til Bogen „Kvinden, som arbejder haardt“ («The Woman Who Toils») af John van Vorst og Marie van Vorst. Præsidenten skrev sit Brev til Forfatterne, efter at han havde læst et Stykke i nævnte Bog, og Brevet lyder saaledes:

„Hvide Hus, Washington, d. 18 Oktober 1902. Min kjære Van Vorst! Jeg maa skrive Dem nogle Linier til for at sige, hvor højt jeg vurderer Deres Bog »The Woman Who Toils«. Det vækker hos mig Tanker af højt sorgelig Natur at læse Deres Dntale af det, som er Samfundets Grundlag, og som er af uendelig større Vigtighed end noget andet Spørgsmaal i dette Land, nemlig Spørgsmaalet om de helt eller tildels barnløse Ægtefæber.

En rolig og godmodig Natur og Lysten til at være „uafhængig“ og leve sit Liv alene overensstemmende med Gns egne Dnsfer kan ikke paa nogen Maade træde i Stedet for eller erstatte de fundamentale Dyder; thi Udøvelsen af de kraftige Slægtsegenskaber — uden hvilke der ikke kan være nogen stærk Slægt — det er Modets og Beslutningshedens Egenskaber baade hos Mænd og Kvinder; det er Ringeagten for, hvad der er lavt, slet og egenfjærtigt; det er en ivrig Uttraa efter at arbejde, stride og lide — eftersom Sagen stiller sig, forudsat at Maalet, der skal naaes, er stort nok; det er med Foragt at tilside sætte alt det, der kun har sin Grund i fordærvende Lyfter og Ulyst til Arbejde og Besvær.

Jeg veed ikke, om jeg skal beklage eller affky den forfinede og egenfjærtige Mand eller Kvinde, som ikke forstaar, at det eneste, som virkelig er værd at besidde i Livet, er de erhvervede Egenskaber, som i Regelen først ere bundne ved store og dyrtkjøbte Anstrengelser. Dersom en Mand eller Kvinde uden egen Skyld maa vandre gennem Livet og give Afkald paa de højeste Glæder, de Glæder, som kun de kjende, der selv have dannet Hjem, hvor de se kraftige Børn voxe op omkring sig, saa føler jeg en dyb og oprigtig Medfølelse med dem, en lignende Medfølelse, som man nærer ved at se en tapper Kammerat falde i et Felttog eller ved at se en Mand efter haardt Arbejde blive bragt til Ruin for Andres Skyld.

Men de Mænd eller Kvinder, som ikke ville indgaa Egetskab, og som have et koldt Hjerte, blottet for al Kjærlighed, og en saa overfladisk og selvisk Forstand, at de ikke bryde sig noget om Børn; de blive i Virkeligheden Forbrydere mod Slægten, og de fortjene ikke at have sundt tænkende Folks Agtelse.

Naturligvis maa den gode Borger have mer end een god Egenstab, ligesom een Egenstab ikke er tilstrækkelig til at frelse en Nation. Men der er Egenskaber, der have en saa stor Betydning, at de ikke kunne erstattes hverken af Mandfuldhed, Velstand eller nok saa mange af Livets Behageligheder. Hvis de ikke findes, er det Tegn paa Forsald og Fordærvelse i Nationen, hvadenten nu Grunden hertil maa søges i Egenkjærlighed, Sigegyldighed og Ladhed eller i en fordærvet og letsærdig Overdaadighed henholdsvis hos den fattigere og rigere Klasse.

Dersom en Nations Mænd ikke ere bange for med al deres Kraft og Styrke at tage fat paa de mange forskjellige Arbejder og ere rede til og i Stand til at stride for deres Behov, men samtidig ere bange for at blive Familiefædre — og dersom Kvinden ikke fatter, at den største Gave, som kan gives nogen Kvinde, er at blive en god Hustru og Moder — saa siger jeg, at den Nation har Grund til at være urolig over sin Fremtid.

Der er ingen fysisk Tilbagegang imellem os Amerikanere. De uheldige Tilstande, som De omtaler, ere af en saadan Natur, at de kunne besejres, naar kun vi selv ville.

Deres oprigtige
Theodore Roosevelt.

Templet og Tabernaklet med det store Orgel i Salt Lake City, Utah.

Medens der tales og skrives saa meget mod „Mormonerne“, er det behageligt en Gang imellem at læse en Artikel, som stammer fra en fordomsfri, forstandig Mands Pen. Hr. Gustav Dinklage, som har været Klaverbygger i Salt Lake City og for Tiden er det i Thykland, har stillet efterfølgende Brev fra en af hans Forretningsvenner til Disposition for „Zeitschrift für Instrumentenbau“ i Leipzig. Vi gjengive det her, da det formentlig vil interessere Læerne:

Min kjære Hr. Dinklage!

De har anmodet mig om at give Dem nogle Meddelelser om Mormonerne, deres Tempel, deres Tabernakel, deres Orgel, deres Kor o. s. v. til Brug for det i Leipzig udkommende „Zeitschrift für Instrumentenbau“ (Tidskrift for Instrumentbygning). Men da Salt Lake City ogsaa har været Deres Hjem, er det vanskeligt at fortælle Dem noget nyt; mit Brev kan altsaa kun indskrænke sig til at opskrive Deres Erindring, navnlig hvad der angaar Mormonerne som et musikelskende Folk.

De veed, at jeg ikke selv er Mormon, men dette forhindrer mig ikke i at omtale dem velvilligt. Religiøse Spørgsmaal lader jeg ude af Betragtning; jeg skal kun bestræbe mig for med nogle Kjendsgjerninger at vise, at Mormonerne med alle deres særlige Religionsforrifter dog ere et intelligent, gjæstfrit og husligt Folk, at de elske Musik og ere begejstrede for alt smukt. Iøvrigt ere de Mennesker som vi andre, med Svagheder og Lidenskaber. Men et fremragende Træk hos Medlemmerne af denne Menighed er Hjertensgodhed og Sagtmodighed.

Der kunde siges meget om de Kampe og Savn, som de første Mormon-Pionerer maatte gennemgaa, hvorledes de i dette store og smukke Dalsstrøg — den Gang dækket af Salviekrat, fjærnet over 1000 engelske Mile fra den nærmeste Banelinie og ved Bjergkjæder, der neppe vare til at passere, stift fra Kulturen — med megen Møje og meget Arbejde gjorde Jorden frugtbar; hvorledes de maatte forsvare sig mod Indianernes Angreb og ofte vare truede af Hungersnød paa Grund af, at Jorden manglede Vand. Men alt dette blev overvundet, og i Aaret 1857 gif det opblomstrende Samfund i Gang med at bygge det berømte Tempel, der nu er en Seværdighed for mange Tusinde, som hvert Aar besøge Mormonbyen ved Saltjøen.

Bygningen af Templet varede, ligesom Templet i det gamle Jerusalem, 40 Aar, og det kostede omtrent 4 Millioner Dollars (ca. 15 Millioner Kroner). Det er 186¹/₂ Fod langt, 99 Fod bredt og over 200 Fod højt. Det mod Vest liggende midterste Taarn er kronet af en stor Kobberfigur, forestillende Englen Moroni, som med en Trompet udbasunerer Evangeliet. Templet maa kun betrædes af Mormoner — og blandt disse kun af dem, som findes værdige dertil.

Tabernaklet, som daglig staar aabent for Besøgende, ligger et Stykke vestlig for Templet. Det er en mægtig Bygning i oval Form, som nærmest ligner en omvendt Baad eller Skallen af en Skildpadde. Loftet

hvarer fuldstændig til Tagets ydre Form, d. v. s. det danner en Hvelving som det Indre af en Eggestal. Kuppelen hviler paa Ringmuren uden Bærere eller Piller; Taget er bygget uden Anvendelse af Nagler eller noget som helst andet Metal; Bjælker og Sparrer ere forbundne med hinanden ved Hjælp af Træstifter og Pløkke, og Forbindingsstæderne ere desuden omviklede med raa, ugarvede Huder, hvorved Taget holdes sammen med absolut Sikkerhed.

Der er skrevet meget om denne Bygnings underfulde Lyd-Egenstaber; jeg kan ikke samstemme deri. Men man kan i den anden Ende — altsaa i en Afstand af 200 Fod — tydeligt høre, naar en Naal falder til Jorden; for Talere og Sangere er Akustikken en Smule mindre tilfredsstillende. Tabernaklet har kun nøgne Bægge, uden Spor af Udsmykning eller Forsiring, og det ligner heri Mormonernes Boliger, hvis Simpeltid baade hos rige og fattige er karakteristisk, og som er Grunden til, at alle Samsfundets Medlemmer føle sig som Lige.

Det store Orgel, der staar i den vestlige Ende af Tabernaklet, blev bygget af Ridges, en i Salt Lake City bosiddende Orgelbygger, i Aaret 1867. Det blev fremstillet af Træ, som udelukkende voxede i Utah. Endssjøndt det fra Tid til anden er bleven repareret og forbedret, er det fortrinlige Værk udbendig forblevet ganske det samme. Det har fire Manualer (Klaviaturer) og Pedaler paa 60 resp. 32 Noder, 5000 Piber og 110 Registre og Vitræk. En Elektromotor paa 110 Hestes Kraft forsyner fire store Blæsebælge med Luft. To Gange ugentlig, undertiden ogsaa oftere, er der Orgelkoncert, hvortil Alle have Adgang. Disse Underholdninger formaa altid at samle en Tilhørerkreds paa mindst flere Hundrede Personer, og hyppig er denne Bygning, der kan rumme 10,000 Mennesker, fuldstændig fyldt. Mr. J. J. McClellan, Tabernaklets Organist, er en fremragende Musiker og en fuldbendt Gentleman. Hans Præstationer udgjøre i Reglen Programmets Hovedbestanddel.

Tabernakel-Koret, der staar under Ledelse af Mr. Evan Stephens, en meget venlig Herre, tæller 350 blandede Stemmer og medvirker ved hver Gudstjeneste, som afholdes i Tabernaklet.*) Af og til giver Koret Koncerter, og lejlighedsvis optræder det ogsaa i forskellige af de nærliggende Unionstateres Byer. I Chicago, hvor Koret sang ved den store Musik-Konkurrence paa Verdensudstillingen, blev det belønnet med anden Præmie; desuden er der et Børnekor paa 300 Stemmer, som væsentlig opretholdes ved Mr. Stephens' Anstrengelser, og som hver Vinter giver to à tre Koncerter under stor Tilslutning. To saadanne Kors Oprethol-

*) I Tabernalet finder ogsaa regelmæssig hver Søndag Eftermiddag fra Kl. 2—4 evangelisk Gudstjeneste Sted, ved hvilken ovennævnte Kor altid medvirker under Orgelledsagelse. Enhver Fremmed har Adgang, og ogsaa jeg har hyppig overværet Gudstjenesten, der isvrigt giver Lejlighed til at høre udmærkede Taler af hjemsendte Missionærer fra Alverdens Lande. Ogsaa Begravelseshøjtideligheder afholdes i Tabernaklet, og disse have ofte, f. Ex. naar det drejer sig om Begravelsen af en Præsident eller en Apostel, en overmaade gripende Karakter.

delse af en eneste Menighed er enestaaende i de Forenede Stater, maaske i hele Verden.

Af det allerede nævnte fremgaar det, at Mormonerne ere meget musikelsfende, og at de dyrke denne Kunst med stor Interesse. Hvad man end kan sige om dem og de af deres religiøse Skikke, som afvige fra alle andre kristelige Religioners og Sektens, saa aftvinge de os Agtelse som Folk betragtet. Ligesom enhver anden troende Kristen tro de, at Biblen er Guds Ord, men desuden have de „Mormons Bog“, som de betragte som en hellig Optegnelse.

Forhaabentlig ere disse Meddelelser tilstrækkelige til Vejledning for Læserne af „Zeitschrift für Instrumentenbau“.

Med hjertelig Hilsen, Deres
J. M. Snodgrass.

I Dag og i Morgen.

Hvem veed, om ikke Rigdom kan i Morgen brat forgaa,
hvem veed, om ikke Grens Krands i Morgen visen saa;
dog ej den Rigdom, der bestaar i Pligt og ædel Daad,
og ej den Krands af Kjærlighed og hjælpsomt Ord og Raad.

Hvis de, der altid hørte dig, i Morgen døve er,
da vil hvert kjærligt Ord, de fik, dig være dobbelt kjær;
hvis Smilet helt forsvinde skal fra Mandens blege Træt,
da glæder dig de Smil, du fik, forinden de gik væk.

Den Dag i Morgen smiler blidt og vinker dig paa Stand
til sagre, skønne Marker i et mystisk Sommerland;
men disse Træer, hvis Grene de skønne Frugter bær,
det er dog de samme, som i Dag dig var saa nær.

Indhold:

Theodore Roosevelt, de Forenede Staters Præsident, taler i Salt Lake City Tabernakel . . .	209, 219	Afløsning	218
Redaktionelt:		Foraarskonferencerne i Norge .	218
Bore Voldsters Udvisning af Tyskland	216	Præsident Roosevelt's berømte Betragtninger over de barnløse Egtefæder	220
Indvielsen af Kirkens nye Forsamlingshus i Christiania . . .	217	Templet og Tabernaklet med det store Orgel i Salt Lake City, Utah	222
Ankomst og Bestikkelse	217	I Dag og i Morgen (Poesi) . . .	224

Kjæbenhavn 1903.

Udgivet og forlagt af **Anton L. Skanck**, Korsgade 11. N.

Trykt hos F. E. Bording (B. Peterien).